

Boşuna Bekleyenlerin Defteri

– Dilaraaksoy · 11 Mart 2026

Eksikliđimi dokunduğum her gözyaşımnda daha çok hissettim.

Gözyaşımın tuzu değmişti bir kere. İnsan, tuzun yangısıyla karşılaşınca; en sevdiği yemek mutluluk olsa bile, acıya doyduğunu sanır ve aslında daha çok acıkır.

Her yontulmamış merhaba, hüznü kıran bir hoşça kal...

Dalgakıranlara rakip bir şiddetle çoktan değişiyor hatalar.

Hiç kimse gelmeyecek.

Boşuna mı bekledim diye soracak olursan, evet, boşuna bekledin.

Raflara, tozların en savaşçı ruhu teslim edildi.

Kitaplar da okundukları gibi deđiller.

Hayat, peyderpey bir kum saati gibi; kendini hangi açıdan, hangi acıda durdurursa orada tükendiğini sanıyor.

Kendine hep erkensin.

Evet, her şeye geç kaldın ama kendine hep erkensin.

Namütenahi verilerin bütün analizleri koca bir yanılgıymış.

Hiç kimse gelmeyecek.

Boşuna mı bekledim diyecek olursan; yazılan her yanlışı kadar boşuna bir çabayla bekledin.

Resimler yırtıldı.

Leylekler başka yuvalara göç etti.

Şiirler, kabataslak el yazılarında anlaşılmaz kaldı.

Denemelerin deneme süreleri doldu.

Hiç kimse gelmeyecek.

Kimse gelmeyecek.

Gelmeyecek.

Dokunduđun yaşamlara hicran hiçbir zaman veda etmeyecek.

Yine de soracak olursan, kavuşmak için içinde bir yer varsa; o kavuşmak gelmeyecek.

Opsiyonu hatır gönül bilmeyen dijital rastlantılara kavuşumda aptal sevmeler...

“Boşuna mıydı bu gerçek sanmalarım?” diyecek olursan; evet, boşunaydı.

Gömülü bir diş gibi çekilmesi gerekir.

Bir kerede çek.

Bitsin.